Zbiór Orzeczeń

OPINIA RZECZNIKA GENERALNEGO
YVES'A BOTA
przedstawiona w dniu 3 maja 2018 r.[1]

Sprawa C-139/17 P

QuaMa Quality Management GmbH
przeciwko

Urzędowi Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Odwołanie – Znak towarowy Unii Europejskiej – Rozporządzenie (WE) nr 207/2009 – Rozporządzenie (WE) nr 2868/95 – Sprzeciw właściciela wcześniejszego znaku towarowego – Uprawnienie do zgłoszenia sprzeciwu – Procedura wpisu do rejestru przeniesienia wcześniejszego znaku towarowego na nowego właściciela – Odwołanie w części niedopuszczalne, a w części bezzasadne

I. Wprowadzenie

1. Przedmiotem niniejszej sprawy jest odwołanie wniesione przez spółkę QuaMa Quality Management GmbH (zwaną dalej „wnoszącą odwołanie") od wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 17 stycznia 2017 r., QuaMa Quality Management/EUIPO – Microchip Technology (medialbo) (T-225/15, niepublikowanego, zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem", EU:T:2017:10), którym Sąd oddalił wniesioną przez tę spółkę skargę na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 19 lutego 2015 r.[2] dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Microchip Technology, Inc. (zwaną dalej „interwenientem") a Alexandrem Boppem.

2. Na poparcie odwołania wnosząca odwołanie podnosi dwa zarzuty, z których pierwszy dotyczy naruszenia art. 41 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 207/2009[3], który to przepis reguluje wnoszenie sprzeciwu wobec rejestracji znaku towarowego, a drugi – naruszenia art. 8 ust. 1 lit. b) tego rozporządzenia, określającego sytuacje, w których istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd w przypadku kolidujących ze sobą znaków towarowych.

3. Zgodnie z wnioskiem Trybunału niniejsza opinia ograniczy się do analizy pierwszego zarzutu odwołania.

4. Mimo że po wstępnej analizie akt sprawy mogło się wydawać, że ów zarzut pierwszy dotyczy zagadnienia prawnego odnoszącego się do uprawnienia interwenienta do wniesienia sprzeciwu [art. 41 rozporządzenia nr 207/2009 i zasady 15–19 rozporządzenia (WE) nr 2868/95[4]] w kontekście przeniesienia prawa ochronnego na znak towarowy na nowego właściciela (art. 17 rozporządzenia

1 Język oryginału: francuski.

2 Sprawy połączone R 1809/2014-4 i R 1680-2014-4.

3 Rozporządzenie Rady z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (Dz.U. 2009, L 78, s. 1).

4 Rozporządzenie Komisji z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonujące rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1995, L 303, s. 1 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 17, t. 1, s. 189).

nr 207/2009 i zasada 31 rozporządzenia nr 2868/95), z pogłębionej analizy brzmienia tego zarzutu wynika jednak, że wnosząca odwołanie nie zdołała wykazać ani przeinaczenia okoliczności faktycznych i materiału dowodowego przedłożonego Sądowi, ani też naruszenia prawa, jakim miałby być obarczony zaskarżony wyrok.

5. W ramach niniejszej opinii zaproponuję więc, aby Trybunał w części odrzucił pierwszy zarzut tego odwołania, dotyczący naruszenia art. 41 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009, jako niedopuszczalny, a w części oddalił go jako bezzasadny.

II. Okoliczności powstania sporu i postępowanie przed Sądem

6. Okoliczności powstania niniejszego sporu zostały szczegółowo przedstawione w zaskarżonym wyroku, do którego odsyłam [5]. Istotne informacje niezbędne do zrozumienia niniejszej opinii można opisać w następujący sposób.

7. W ramach wniesionej do Sądu skargi wnosząca odwołanie podniosła dwa zarzuty.

8. Na uzasadnienie zarzutu pierwszego wnosząca odwołanie podniosła, że sprzeciw należało odrzucić, ponieważ został on wniesiony po terminie przewidzianym w art. 41 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009. W chwili wniesienia sprzeciwu jako właściciel wcześniejszego znaku towarowego był bowiem zarejestrowany nie interwenient, lecz SMSC Europe GmbH. Ponieważ w dniu upływu terminu na zgłoszenie sprzeciwu interwenient złożył wyłącznie wniosek o zmianę nazwy i adresu, a nie wniosek o wpis do rejestru przeniesienia prawa do znaku towarowego, nie miał on uprawnienia do wniesienia sprzeciwu na podstawie art. 17 ust. 7 i art. 41 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009. Ponadto wnosząca odwołanie twierdziła, że EUIPO nie mogło zmienić kwalifikacji wniosku o zmianę nazwy i adresu na wniosek o wpis do rejestru przeniesienia prawa do znaku, o czym świadczyło początkowe oddalenie pierwszego wniosku przez Wydział Sprzeciwów i złożenie przez interwenienta drugiego wniosku.

9. Sąd oddalił ten zarzut.

10. W pkt 18–27 zaskarżonego wyroku Sąd przypomniał zasady, na jakich opiera się postępowanie w sprawie sprzeciwu, jak również przesłanki wymagane dla zgłoszenia wniosku o wpis do rejestru przeniesienia prawa do znaku. W pkt 29 tego wyroku Sąd wywiódł na tej podstawie, powołując się na przepisy art. 17 ust. 7 i art. 41 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009, że uprawnionymi do wniesienia sprzeciwu są następcy prawni, którzy nie zostali jeszcze wpisani do rejestru jako właściciele, na których jednak został przeniesiony wcześniejszy znak towarowy, o ile EUIPO otrzymało ich wniosek o wpis do rejestru przeniesienia prawa do znaku.

11. Uznając, że interwenient w istocie uzupełnił braki, jakimi był dotknięty wniosek o wpis do rejestru przeniesienia prawa do znaku, złożony jako wniosek o zmianę nazwy i adresu, oraz że przedstawił dowody świadczące o jego uprawnieniu do wniesieniu sprzeciwu w terminie wyznaczonym przez EUIPO, Sąd orzekł w pkt 35 zaskarżonego wyroku, że sprzeciw wniesiony jednocześnie z wnioskiem o zmianę nazwy i adresu właściciela wcześniejszego znaku towarowego został zgłoszony w wyznaczonym terminie w rozumieniu art. 41 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009 w świetle art. 17 ust. 7 tego rozporządzenia w związku z zasadą 31 ust. 1 i 6 rozporządzenia nr 2868/95.

12. Sąd oddalił argument wnoszącej odwołanie, zgodnie z którym wniosek o zmianę nazwy i adresu nie mógł zostać przekwalifikowany na wniosek o wpis do rejestru przeniesienia prawa do znaku, i uznał w pkt 37 zaskarżonego wyroku, że EUIPO nie może przywiązywać wagi wyłącznie do formalnego oznaczenia wniosku, pomijając jego treść. W tym względzie Sąd zauważył w pierwszej kolejności w pkt 38 zaskarżonego wyroku, że z żadnego przepisu rozporządzeń nr 207/2009 i nr 2868/95 nie

5 Zobacz pkt 1–12 zaskarżonego wyroku.

wynika, aby użycie właściwego formularza stanowiło konieczny warunek wstępny ważności wniosku. Sąd stwierdził następnie w pkt 39 zaskarżonego wyroku, że ze sporządzonego przez interwenienta wniosku o zmianę nazwy i adresu wynikało jednoznacznie, iż wniosek ten dotyczył zmiany właściciela wcześniejszego znaku towarowego. Wreszcie Sąd uznał w pkt 40 zaskarżonego wyroku, że okoliczność, iż Wydział Sprzeciwów zarejestrował obydwa wnioski pod dwoma różnymi sygnaturami, nie miała żadnego wpływu na stwierdzenie, że EUIPO było uprawnione, aby potraktować wniosek o zmianę nazwy i adresu, z uwagi na jego jednoznaczną treść, jako wniosek o wpis do rejestru przeniesienia prawa do znaku.

13. W świetle tych okoliczności Sąd uznał w pkt 41 zaskarżonego wyroku, że EUIPO nie popełniło żadnego błędu, interpretując wniosek o zmianę nazwy i adresu jako wniosek o wpis do rejestru przeniesienia prawa do znaku w rozumieniu art. 17 ust. 7 rozporządzenia nr 207/2009.

14. W pkt 42 zaskarżonego wyroku Sąd orzekł więc, że Izba Odwoławcza słusznie stwierdziła brak naruszenia art. 41 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009 w sprawie głównej, ponieważ w dniu 9 kwietnia 2013 r. interwenient posiadał uprawnienie do wniesienia sprzeciwu i zgłosił ten sprzeciw w wyznaczonym terminie.

15. Na poparcie zarzutu drugiego wnosząca odwołanie podniosła, że Izba Odwoławcza EUIPO naruszyła postanowienia art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009, ponieważ nie dokonała w prawidłowy sposób oceny prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd w przypadku kolidujących ze sobą znaków towarowych.

16. Sąd oddalił ten zarzut po zbadaniu każdego ze sformułowanych przez wnoszącą odwołanie zastrzeżeń, odnoszących się do określenia właściwego kręgu odbiorców, porównania spornych oznaczeń oraz oceny prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd w przypadku kolidujących ze sobą znaków towarowych.

III. Postępowanie przed Trybunałem i żądania stron

17. Pismem złożonym w sekretariacie Trybunału w dniu 17 marca 2017 r. wnosząca odwołanie wniosła odwołanie, w którym wnioskuje do Trybunału o uchylenie zaskarżonego wyroku i – w ramach orzeczenia co do istoty sprawy – o stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 19 lutego 2015 r. Odwołanie to opiera się na dwóch zarzutach, z których pierwszy dotyczy naruszenia art. 41 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009, a drugi – naruszenia art. 8 ust. 1 lit. b) tego rozporządzenia.

18. EUIPO wnosi do Trybunału, po pierwsze, o oddalenie odwołania jako w całości bezzasadnego, a po drugie, o obciążenie wnoszącej odwołanie kosztami postępowania.

19. Interwenient także wnosi do Trybunału, po pierwsze, o odrzucenie odwołania jako w całości niedopuszczalnego, a po drugie, o obciążenie wnoszącej odwołanie kosztami postępowania.

IV. Analiza pierwszego zarzutu odwołania, dotyczącego naruszenia przez Sąd art. 41 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009

20. W ramach zarzutu pierwszego wnosząca odwołanie zarzuca zasadniczo Sądowi, że uznał on, iż w świetle przesłanek ustanowionych w art. 41 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009 interwenientowi w dniu 9 kwietnia 2013 r. istotnie przysługiwało uprawnienie do wniesienia sprzeciwu. Wnosząca odwołanie uważa w szczególności, że Sąd wyszedł z błędnego założenia, iż w tej dacie interwenient złożył poprawny wniosek o wpis do rejestru zmiany właściciela znaku towarowego i jedynie pomylił przy tym formularz.

21. Zarzut ten można interpretować w taki sposób, że opiera się on na dwóch zarzutach szczegółowych.

22. Uzasadniając pierwszy zarzut szczegółowy, wnosząca odwołanie zarzuca Sądowi, że przeinaczył on okoliczności faktyczne oraz treść przedłożonych mu dowodów, w szczególności wniosku o zmianę nazwy i adresu złożonego przez interwenienta w dniu 9 kwietnia 2013 r., jak również wystosowanego przez EUIPO wezwania, zawartego w piśmie skierowanym do interwenienta w dniu 15 kwietnia 2013 r.

23. Uzasadniając drugi zarzut szczegółowy, wnosząca odwołanie twierdzi ponadto, że Sąd popełnił błąd, stwierdzając, iż złożenie formularza zatytułowanego „*Recordal application*" (wniosek o wpis) stanowi wystarczający dowód przeniesienia wcześniejszego znaku towarowego na nowego właściciela.

A. W przedmiocie pierwszego zarzutu szczegółowego, dotyczącego przeinaczenia okoliczności faktycznych i przeinaczenia treści dowodów przedłożonych Sądowi

1. Argumenty stron

24. Wnosząca odwołanie zarzuca Sądowi przeinaczenie okoliczności faktycznych oraz treści przedłożonych mu dowodów, w szczególności wniosku o zmianę nazwy i adresu złożonego przez interwenienta w dniu 9 kwietnia 2013 r., jak również wystosowanego przez EUIPO wezwania, zawartego w piśmie skierowanym do interwenienta w dniu 15 kwietnia 2013 r.

25. W odniesieniu do wniosku o zmianę nazwy i adresu sformułowanego przez interwenienta w dniu 9 kwietnia 2013 r. wnosząca odwołanie podnosi, że zmiana kwalifikacji tego wniosku na wniosek o wpis do rejestru przeniesienia prawa do znaku nie była dopuszczalna, ponieważ ten ostatni wniosek został rozpatrzony jako nowy wniosek. W dniu 9 lipca 2013 r. EUIPO oddaliło bowiem wniosek o zmianę nazwy i adresu, który to wniosek dotyczył nadto wszystkich czternastu znaków towarowych należących do SMSC Europe, a późniejszy wniosek dotyczący wpisu przeniesienia do rejestru został przez EUIPO uwzględniony już po upływie terminu na wniesienie sprzeciwu, o czym świadczy treść pisma EUIPO skierowanego do interwenienta w dniu 19 czerwca 2013 r., w którym EUIPO poinformowało, że wniosek o wpis do rejestru przeniesienia prawa do znaku jest datowany na 14 czerwca 2013 r.

26. Co się tyczy pisma skierowanego przez EUIPO do interwenienta w dniu 15 kwietnia 2013 r.[6], wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd przeinaczył treść tego pisma, uznając, że EUIPO zobowiązało w nim interwenienta „do wypełnienia właściwego formularza dotyczącego wniosku o wpis do rejestru przeniesienia prawa do znaku"[7]. Wnosząca odwołanie zarzuca zatem Sądowi, że w błędny sposób przedstawił on okoliczności sprawy głównej, stwierdzając, iż EUIPO wyznaczyło interwenientowi termin „na przedstawienie dowodów dotyczących jego uprawnienia do wniesienia sprzeciwu, jak również na usunięcie braków we wniosku o wpis do rejestru przeniesienia prawa do znaku"[8]. Zdaniem wnoszącej odwołanie EUIPO w istocie wskazało bowiem tylko interwenientowi, że „jak się wydaje", zmiana dotyczy właściciela, a nie nazwy i adresu właściciela wpisanego do rejestru, oraz wezwało interwenienta do przedstawienia „uwag" w tym względzie. Wnosząca odwołanie twierdzi, że EUIPO nie było więc pewne, w jaki sposób należy rozpatrywać wniosek o zmianę nazwy i adresu.

27. Sąd, w sposób niezgodny z prawem, przeprowadził zatem zbyt szeroką wykładnię sformułowanego przez EUIPO wezwania.

6 Wnosząca odwołanie powołuje się na pismo z dnia 14 kwietnia 2013 r. Jak wynika z okoliczności sporu głównego, pismo to zostało skierowane w dniu 15 kwietnia 2013 r.

7 Taka ocena wynika z pkt 31 zaskarżonego wyroku.

8 Taka ocena wynika z pkt 32 zaskarżonego wyroku.

28. EUIPO i interwenient kwestionują wszystkie te argumenty.

2. Ocena

29. Uważam, że pierwszy zarzut szczegółowy jest niedopuszczalny ze względu na charakter oraz zakres kontroli sądowej sprawowanej przez Trybunał w ramach postępowania odwoławczego.

30. Z utrwalonego orzecznictwa wynika bowiem, że na podstawie art. 256 ust. 1 TFUE oraz art. 58 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej odwołanie powinno ograniczać się do kwestii prawnych, a podstawę odwołania mogą stanowić zarzuty oparte na braku właściwości Sądu, naruszeniu procedury w postępowaniu przed Sądem lub naruszeniu prawa Unii przez Sąd. Co do zasady Sąd jest wyłącznie właściwy, po pierwsze, do dokonania ustaleń faktycznych – z wyjątkiem sytuacji, gdy nieprawidłowość jego ustaleń wynika z akt sprawy – a po drugie, do dokonania oceny stanu faktycznego. W takiej sytuacji Trybunał może jedynie dokonać na podstawie art. 256 TFUE kontroli kwalifikacji prawnej tych okoliczności i skutków prawnych, które wywiódł z nich Sąd [9].

31. Trybunał nie jest zatem właściwy do ustalania okoliczności faktycznych ani też zasadniczo do badania dowodów, które Sąd dopuścił na poparcie tych okoliczności. Jeśli zatem dowody te uzyskano w prawidłowy sposób, przy poszanowaniu ogólnych zasad prawa i wymogów proceduralnych dotyczących ciężaru dowodu i postępowania dowodowego, wyłącznie do Sądu należy ocena, jaką wagę należy przywiązywać do przedstawionych mu dowodów. Ocena okoliczności faktycznych nie stanowi zatem – z zastrzeżeniem przypadków przeinaczenia tych elementów – kwestii prawnej podlegającej, jako taka, kontroli Trybunału w ramach odwołania [10].

32. W przypadku gdy wnoszący odwołanie zarzuca Sądowi, że ten przeinaczył okoliczności faktyczne i treść przedłożonym mu dowodów, Trybunał może przystąpić do przeprowadzenia kontroli sądowej.

33. Z przeinaczeniem mamy do czynienia wówczas, gdy ocena okoliczności faktycznych i treści dowodów jawi się w sposób oczywisty błędna, ponieważ Sąd – zgodnie z orzecznictwem Trybunału – „w sposób oczywisty przekroczył granice racjonalnej oceny dowodów” [11]. Aby wykazać istnienie takiego przeinaczenia, wnoszący odwołanie nie może zatem poprzestać na zaproponowaniu interpretacji odmiennej niż ta przyjęta przez Sąd, lecz powinien w precyzyjny sposób wskazać okoliczności, które zostały przeinaczone przez Sąd, i wykazać błędy w analizie, jakie w jego ocenie doprowadziły Sąd do tego przeinaczenia. Wreszcie takie przeinaczenie powinno w sposób oczywisty wynikać z akt sprawy, bez konieczności dokonywania nowej oceny okoliczności faktycznych i przedłożonych dowodów czy też przeprowadzania nowych dowodów.

34. W świetle tych zasad i tego orzecznictwa pierwszy zarzut szczegółowy jest według mnie niedopuszczalny.

35. Co prawda wnosząca odwołanie wskazuje w precyzyjny sposób okoliczności, które jej zdaniem zostały przeinaczone przez Sąd, a mianowicie wniosek o zmianę nazwy i adresu złożony przez interwenienta w dniu 9 kwietnia 2013 r., jak również wystosowane przez EUIPO wezwanie, zawarte w skierowanym do interwenienta piśmie z dnia 15 kwietnia 2013 r. Jednakże wnosząca odwołanie nie zdołała dowieść przeinaczenia tych okoliczności, gdyż podniesione przez nią argumenty są moim zdaniem niewystarczające, aby wykazać, jak wymaga tego orzecznictwo Trybunału, że Sąd w sposób oczywisty przekroczył granice racjonalnej oceny dowodów.

9 Wyrok z dnia 19 kwietnia 2012 r., Tomra Systems i in./Komisja (C-549/10 P, EU:C:2012:221, pkt 25 i przytoczone tam orzecznictwo).

10 Wyrok z dnia 19 kwietnia 2012 r., Tomra Systems i in./Komisja (C-549/10 P, EU:C:2012:221, pkt 26 i przytoczone tam orzecznictwo).

11 Wyrok z dnia 19 grudnia 2013 r., Siemens i in./Komisja (C-239/11 P, C-489/11 P i C-498/11 P, niepublikowany, EU:C:2013:866, pkt 44).

36. Jeśli chodzi o podniesione przez wnoszącą odwołanie argumenty dotyczące zarzucanego przeinaczenia wniosku o zmianę nazwy i adresu złożonego przez interwenienta w dniu 9 kwietnia 2013 r., należy stwierdzić, że wnosząca odwołanie stara się w istocie doprowadzić jedynie do ponownego zbadania argumentów, które przedstawiła przed Sądem. Wnosząca odwołanie ogranicza się bowiem do powtórzenia argumentów, które przedstawiła już przed Sądem, w celu doprowadzenia do ponownej oceny okoliczności faktycznych, co jak wskazałem, nie wchodzi w zakres kompetencji Trybunału [12].

37. Jeśli chodzi o podniesione przez wnoszącą odwołanie argumenty dotyczące zarzucanego przeinaczenia treści pisma skierowanego przez EUIPO do interwenienta w dniu 15 kwietnia 2013 r., wnosząca odwołanie skupia się w istocie na krytyce sposobu, w jaki Sąd ocenił treść tego pisma, i proponuje jego interpretację odmienną od tej przyjętej przez Sąd. Wnosząca odwołanie przedstawia w ten sposób swoją własną ocenę okoliczności faktycznych i przedstawionych Sądowi dowodów, lecz według mnie nie udaje się jej wykazać, że analiza dokonana przez Sąd jest w sposób oczywisty błędna.

B. W przedmiocie drugiego zarzutu szczegółowego, dotyczącego błędnej oceny dowodu odnoszącego się do uprawnienia interwenienta do wniesienia sprzeciwu

1. Argumenty stron

38. Uzasadniając pierwszy zarzut szczegółowy, wnosząca odwołanie, jak rozumiem, poddaje krytyce przeprowadzoną przez Sąd analizę zawartą w pkt 30 zaskarżonego wyroku.

39. W punkcie tym Sąd stwierdził, co następuje:

„30. W niniejszej sprawie bezsporne jest, że interwenient złożył w EUIPO wniosek [o zmianę nazwy i adresu] z dnia 9 kwietnia 2013 r. łącznie ze sprzeciwem, który został wniesiony w przewidzianym terminie. Dane wyszczególnione w zasadzie 31 [ust.] 1 lit. a)–d) rozporządzenia nr 2868/95, które powinny być zawarte we wniosku o wpis przeniesienia, wynikały z pisma zawierającego sprzeciw oraz z wniosku [o zmianę nazwy i adresu] z dnia 9 kwietnia 2013 r. *Brakowało jedynie dostatecznego dowodu przeniesienia prawa do znaku*, którego wymaga zasada 31 ust. 5 rozporządzenia nr 2868/95 oraz część E dział 3 rozdział 1 pkt 3.5 wytycznych [dotyczących rozpatrywania spraw przez] EUIPO[[13]]” [14].

40. Wnosząca odwołanie uważa, że nieścisłe jest stwierdzenie, iż złożenie formularza zatytułowanego „ *Recordal application*” (wniosek o wpis) stanowi wystarczający dowód na przeniesienie wcześniejszego znaku towarowego na nowego właściciela. Jej zdaniem postępowanie dowodowe wymaga, aby interwenient dowiódł, że do przeniesienia istotnie doszło w terminie na wniesienie sprzeciwu, a nie po jego upływie. Zdaniem wnoszącej odwołanie ani formularz „*Recordal application*” (wniosek o wpis), ani żaden inny dokument znajdujący się w aktach sprawy nie stanowią takiego dowodu.

41. EUIPO i interwenient kwestionują wszystkie te argumenty.

2. Ocena

42. Uważam, że drugi zarzut szczegółowy powinien zostać oddalony jako bezzasadny.

12 Zobacz w szczególności wyrok z dnia 7 stycznia 2004 r., Aalborg Portland i in./Komisja (C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P i C-219/00 P, EU:C:2004:6, pkt 51 i przytoczone tam orzecznictwo).

13 Zwanych dalej „wytycznymi EUIPO”.

14 Wyróżnienie moje.

43. Zarzut ten opiera się bowiem na błędnym odczytaniu pkt 30 zaskarżonego wyroku. Jak wskazuje użycie na początku tego punktu wyrażenia „bezsporne jest", w punkcie tym Sąd przytoczył jedynie okoliczności, które strony uznawały za ustalone i które nie były przez nie kwestionowane. Stwierdzając, że „[b]rakowało jedynie dostatecznego dowodu przeniesienia, którego wymaga zasada 31 ust. 5 rozporządzenia nr 2868/95 oraz część E dział 3 rozdział 1 pkt 3.5 wytycznych EUIPO", Sąd jedynie wziął pod uwagę przepisy zawarte w zasadzie 31 ust. 1 i 5 rozporządzenia nr 2868/95 oraz wytyczne EUIPO, w żadnym razie nie twierdząc, że interwenient poprzez złożenie formularza „*Recordal application*" (wniosek o wpis) dostarczył dostateczny dowód na przeniesienie prawa do znaku, którego jakoby żądało EUIPO. Kwestia ustalenia, czy złożenie takiego formularza stanowi dostateczny dowód dla wykazania uprawnienia interwenienta do wniesienia sprzeciwu w rozumieniu tych przepisów, nie została podniesiona przed Sądem i nie była przedmiotem dyskusji.

44. Gdyby nawet kwestia ta została jednoznacznie podniesiona przed Sądem, uważam, że wnosząca odwołanie nie kwestionuje okoliczności, że dane wyszczególnione w zasadzie 31 ust. 1 lit. a)–d) rozporządzenia nr 2868/95, które powinny być zawarte we wniosku o wpis przeniesienia, wynikały już z pisma zawierającego sprzeciw oraz z wniosku o zmianę nazwy i adresu z dnia 9 kwietnia 2013 r., jak orzekł Sąd w pkt 30 zaskarżonego wyroku. Mimo że w ramach swojej argumentacji wnosząca odwołanie powołuje się ponadto na postępowanie dowodowe, zwracam uwagę, iż nie kwestionuje ona także dokonanej przez Sąd wykładni ani zastosowania zasady 31 ust. 1 i 5 rozporządzenia nr 2868/95, jak również części E działu 3 rozdziału 1 pkt 3.5 wytycznych EUIPO, a w szczególności zasady 31 ust. 5 tego rozporządzenia, z których wynika jednoznacznie, że złożenie podpisu na wniosku o wpis do rejestru przeniesienia prawa do znaku przez wpisanego do rejestru właściciela wcześniejszego znaku towarowego i przez jego następcę prawnego stanowi dostateczny dowód przeniesienia w rozumieniu art. 17 rozporządzenia nr 207/2009. O ile wnosząca odwołanie stara się w ten sposób wyjaśnić przyczyny, dla których jej zdaniem dowód przeniesienia prawa do znaku jest niewystarczający dla wykazania uprawnienia interwenienta do wniesienia sprzeciwu, o tyle nie wskazuje ona żadnego naruszenia prawa, którym miałby być obarczony zaskarżony wyrok.

45. W świetle tych uwag uważam zatem, że ten zarzut szczegółowy jest bezzasadny.

46. W świetle powyższych rozważań uważam, że zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia art. 41 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009, jest zatem w części niedopuszczalny, a w części bezzasadny.

V. Wnioski

47. W świetle powyższych rozważań proponuję, aby Trybunał orzekł w następujący sposób:

Zarzut pierwszy odwołania jest w części niedopuszczalny, a w części bezzasadny.